

مسلم بن عقیل در لسان نبوی/ مسلم «سادة الشهداء» است

اگر به جان کلام نبی اعظم (ص) دقت نماییم خواهیم دانست که سرّ عظمت شخصیت مسلم این است که او کشته عشق مولی و امام عصر خویش گردیده است.

اگر به جان کلام نبی اعظم (ص) دقت نماییم خواهیم دانست که سرّ عظمت شخصیت مسلم این است که او کشته عشق مولی و امام عصر خویش گردیده است.

خبرگزاری مهر، گروه دین و اندیشه-علی کریمی: در تمام ایام سال روزی که بیش از دیگر روزهای سال نوید این شعر محتشم را سر می دهد که باز این چه شورش است که در خلق عالم است... روز نهم ماه ذی الحجه است که آن را به روز عرفه مشهور نموده اند! دقیقا هزار و سیصد و هفتاد و هفت سال پیش در شهری به نام کوفه فرستاده ای از حجت بالغه الهی در آستانه عید قربان، اولین قربانی نهضتی عظیم به نام عاشورا می گردد. آن حجت خدا «حسین بن علی» و آن فرستاده غریب «مسلم بن عقیل» بوده اند. مسلم پسر عقیل برادر علی بن ابی طالب امیر المومنین می باشد. پس در حقیقت این سفیر عشق پسر عمّ سید و سالار شهیدان است.

اما این رابطه خویشاوندی نیست که نام مسلم بن عقیل را در تمام عالم شهره آفاق نموده است!! و این نسب عالی وی نیست که او را تا قیام قیامت در زمره «سادة الشهداء» جای داده است! رمز جاودانگی مسلم را باید از لسان نبی مکرّم جویا شد که آیا چه اکسیر احمری می تواند مسلم را اینگونه ستاره ای فروزان و جاودان در آسمان تمام گیتی نماید؟!

سال ها قبل از حادثه ی عظیم عاشورا و شهادت جناب مسلم در روز عرفه سال ۶۰ هـ.ق پیامبر مکرّم اسلام (ص) در خبری صحیح السند خطاب به امام الموحّدین امیر المومنین علی(ع) پرده از این سر برداشته و در سخنی که از عقیل و پدرش یاد می نماید از مسلم هم ستایش کرده و می فرماید: «فرزند عقیل (مسلم) کشته راه محبت فرزند تو خواهد شد ... و فرشتگان مقرب پروردگار بر او درود می فرستند.»

اگر به جان کلام نبی اعظم (ص) دقت نماییم خواهیم دانست که سرّ عظمت شخصیت مسلم این است که او کشته عشق مولی و امام عصر خویش گردیده است!

قتیلی که با تمام وجود به تمام ابعاد اعتقادی، شخصیتی و اجتماعی امام زمان خویش ایمان کامل داشت، و همان ایمان کافی و وافی بود که او را آن چنان مصمم نمود که نماد فساد و تباهی، ابن زیاد ملعون را که در یک قدمی وی در خانه ی هانی حضور داشت، به طور ناگهانی نکشت؛ چرا که فرمود: اسلام فتک (ترور) را ممنوع دانسته است و اسلام دستور امام من است.

ایمانی که نه بیعت ۱۸ هزار نفره ی کوفیان و نه تنها ماندن در کوچه های ظلمت کده ی کوفه، او را از جان نثاری و انجام وظیفه برای امام خویش حسین بن علی (ع) منع ننموده و تا پای جان پیش برد.

اعتقادی عظیم و راسخ به امام زمان خود که نه تنها مطامع دنیوی پیشنهادی از سوی دشمن او را نفریفت بلکه از عشق سرشار به مولای خود، همچون سید الشهداء بدن مطهرش در مقابل آفتاب سوزان در حالی که سری به پیکر نداشت بدون تشییع و تدفین ماند و چه زیبا برخی از اهل معنا گفته اند حتی اینکه مسلم به جهت ریختن خون دهانش در آب نتوانست آب بنوشد و با لب تشنه به دیدار معبود شتافت نیز از عشق بی بدیش به امام حسین (ع) سرچشمه گرفته است تا او هم مانند سید و سالار خویش لب تشنه سر از بدنش جدا گردد.

اکنون روی کلام به امت اسلام در سال ۱۴۳۷ قمری است که اگر چه بیش از هزار سال از آن وقایع گذشته است اما همان میدان و دشمن در قالب و لباسی دیگر حاضرند! امروز نیز امام زمان بقیه الله اعظم (ع) همان حسین بن علی است و هر یک از ما بسته به اعتقاد خویش و اعمالمان می توانیم مسلم و یا حر و یا زهیری برای حضرتش باشیم و یا اینکه به خاطر گندم ناچیز دنیا چون عمر بن سعد ها در مقابل امام معصوم بایستیم!

(الفضائل ابن شاذان قمی/ تنقیح المقال/ اللهوف/ نوادر الحسینیة/ مروج الذهب/ نشان از بی نشان ها)